(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

2

షవర్ కింద అరగంట పైన గడిపి స్నానం ముగించి, మెరూన్ టర్కిష్ టవల్ చుట్టుకుని వచ్చి అద్దం ముందు నిలబడింది సీమ. ఆవిరి కమ్మేసిన అద్దాన్ని హేండ్ టవల్ తో తుడిచి, కళ్ళు చికిలించి తనను తాను పరిశీలనగా చూసుకుంది. పక్కనే ఉన్న హేండ్ మిర్రర్ తీసుకు తుడిచి మొహం చూసుకుంటూ కుడి బుగ్గకి ఎగువన కనిపిస్తున్న చిన్న మచ్చని వేలితో తడుముకుంది. బాత్రూమ్ లోంచి గదిలోకి నడిచి. నీలిరంగు చుడీదార్ వేసుకుని, టవల్తో తల తుడుచుకుంటూ బాల్కనీ వైపు వెళ్ళి నిలబడింది. బాల్కనీకి బిగించి ఉన్న ఇనుప కటకటాలకి పాకడానికి ఇప్పుడిప్పుడే ప్రయత్నం చేస్తున్న తెల్ల పువ్వుల బోగన్ విల్లా సీమని తొంగిచూస్తోంది. కిందకి చూసిన సీమకి పక్కింటామె సందులో నిలబడి ఎవరితోనో బాతాఖానీ వెయ్యడం కనిపించింది. వెంటనే గదిలోకి వెళ్ళి డ్రసింగ్ టేబుల్ మీదున్న మొబైల్ లో మోగుతున్న ఎఫ్ ఎమ్ రేడియో కట్టేసింది. మళ్ళీ బాల్కనీలోకి వచ్చి దీక్షగా వింటే.. అస్పష్టంగా మాటలు! కటకటాలకి దగ్గరగా నిలబడి వినడానికి ప్రయత్నించింది. ఉహూ.. ప్రయోజనం లేదు. మొబైల్ అందుకుని చకచకా మెట్లు దిగి, మూసి ఉన్న సందు వైపు తలుపు వెనకాతల నిలబడింది.

".. ఇంకెంతా పదిహేను రోజుల్లో ఇట్టే.. అవునవును... తప్పు.. " మాటలాగిపోయాయ్.

కనుబొమలు ముడివేసి హాల్లోకి వచ్చి సోఫాలో పడున్న రిమోట్ అందుకుని టీవీ ఆన్ చేసింది. వంటింట్లోకి నడిచి దేవుడి మందిరంలో దీపం వెలిగించి, దండం పెట్టుకుంది. అగరుబత్తులు రెండు తీసుకుని వెలిగించింది. మరో నాలుగు అగరుబత్తులు వెలిగించి, పొడవుగా స్కేల్ లా ఉన్న చెక్క స్టాండ్ లో ఒక చివర ఉన్న రంధ్రంలో గుచ్చి హాల్లో గోడకి ఆన్చి ఉన్న టేబుల్ మీద పెట్టింది. సుడులు తిరుగుతున్న సుగంధాన్ని ఒసారి పీల్చుకుని, కిచెన్ లోకి వెళ్ళింది. ఫ్రిజ్ లోంచి బీన్స్ తీసి తరుగుతూ.. "ఇంకా పదిహేను రోజుల్లో.. ఏం ఉంది? పండగ..? ఊ.. పండగే!! నేను ఊరికి వెళ్ళనన్నానని అప్పుడే ఈవిడకి తెలిసిపోయిందా? వంశీ.. ? చెప్పడు. ఇంకెవరూ? ఆవిడే!! శకుంతలమ్మ గారు. మహాతల్లి. కిందటి సారి వచ్చినప్పుడు సందులోనే కాపురం పెట్టింది కదా! ఇరుగూపొరుగుతో సఖ్యంగా ఉండాలని

నాకు బోధలూ..! ఈ పక్కింటి ముండ ఫోన్ నంబర్ తీసుకునే ఉంటుంది. వార్నీ! ఉదయం రానన్నానని అప్పుడే ఇతగాడు వాళ్ళమ్మకి చేరేసేసాడన్నమాట. కూటం కూటమంతా నామీద పగబట్టారు." ఆలోచనల్లో సీమ మనసు వికలమైపోయింది.

ఇంతలో మోగుతున్న టీవీ ఆగిపోయింది. నిశబ్దం.. పవర్ కట్. వెంటనే మొబైల్ లో రేడియో ఆన్ చేసి పెట్టింది. ఓ క్షణమాలోచించి రేడియో ఆఫ్ చేసి, వంశీకి కాల్ చేసింది.

"ఉదయం మీ అమ్మకి ఫోన్ చేసావా?"

"నువ్వే చెప్పావు కదా.. ఉదయాన్నే ఆవిడ చేసిందని. కాల్ రిటన్ చేసాను." చెప్పాడు వంశీ.

"నేను రానన్నానని చెప్పేసావా?"

"లేదింకా."

"అబద్ధం..!! చెప్పకుండా ఉంటావా? ఆవిడ అడక్కుండా ఉంటుందా?"

"లేదు సీమా. సాయంత్రం మాట్లాడుకుందాం. మీటింగ్ ఉంది."

"పక్కింటావిడ దాకా పాకేసింది విషయం."

"పక్కింటావిడా? ఏమంది? "అయోమయంగా అడిగాడు.

"ఏమందో నీకు తెలీదా? అయినా నాకు రావాలని లేదంటే దాన్ని ఇంత రాద్ధాంతం చేస్తారా?" గొంతు పెంచింది.

"అబ్బా.. ఎవరు చేసారు? అడిగాను. రానన్నావు. There ends the matter! ఈ పక్కింటామె గోలేంటీ మధ్యలో?"

"ఏమో నీకూ, మీ అమ్మ మహాతల్లికే తెలియాలి. ఈ పక్కింటిదప్పుడే నా గురించి ఊరు ఊరంతా చెప్తోంది. నేను విన్నాను."

"సీమా.. ఇలాంటి పెట్టీ మేటర్స్ నా దాకా తెచ్చి ఆఫీస్ టైం లో ఏంటిది? అయినా నేను ఇంకా అమ్మకి చెప్పలేదు మనం వెళ్ళట్లేదని."

"మనం? నువ్వూ వెళ్ళకపోతే మీ ఇంటిల్లిపాదీ నన్ను ఆడిపోసేసుకోరూ! వెళ్ళు బాబూ.. వెళ్ళు. నా పాట్లు నేను పడతా స్లే."

"వద్దులే. ఒక్కర్తివే ఉంటావ్. వాళ్ళనే రమ్మందావెప్పుడో.." అన్యమనస్కంగా ఏదో మెయిల్ చదువుతూ అనేసాడు.

"నాకు భయమని నువ్వేం బాధపడక్కర్లేదు వంశీ. ఉదయం నుంచీ ఈ కొంపలో ఒక్కర్తినీ ఏడుస్తూనే ఉన్నాను కదా! ఇంకా భయమెక్కడేడ్సింది? నీ జల్సాలు నువ్వు చేస్తూనే ఉంటావు. నువ్వూ, నీ స్నేహితులూ.. ఇష్టారాజ్యం భరతుడిపట్నం."

"....."

"వాళ్ళనే రమ్మందామని అప్పుడే ప్లాన్ వేసేస్తున్నావ్. పనిమనిషి లేదు. ఎలా చేస్తాననుకున్నావ్ ఆ మందకి? పైగా నాకు లక్ష రూల్స్ పెడతారు. మంగళవారాలూ, శుక్రవారాలూ అని. నాన్సెన్స్. వింటున్నావా?"

"నాన్సెన్స్.. వింటున్నాను."

"అదే అదే.. నేను మాట్లాడితే నాన్సెన్సే. నీలా తియ్యగా మాట్లాడడం నాకు చేతకాదు. నీలా ఉజ్జోగాలు చేసి ఊళ్ళేలట్లేదు కదా? ఎన్నైనా అంటావు."

"నిన్నెవరు చెయ్యద్దన్నారు? అయినా ఏంటిది సీమా? పెట్టెయ్ ఫోన్. సాయంత్రం మాట్టాడుకుందాం."

"ప్చు.. సాయంత్రం.. అప్పటిదాకా నేనుంటే కదా?"

"ఏం? ఎక్కడికెళ్తావ్?" స్క్రీన్ మీద మీటింగ్ రిమైండర్ పాపప్ అవడం చూసి కుర్చీలోంచి లేచి నడుస్తూ అడిగాడు.

"ఏట్లోకి.. గోదాట్లోకి.. నేనెలా పోతే నీకేం? నేను మాట్లాడేది నాన్సెన్స్. నేనో సెన్స్ లెస్ బ్రూట్ ని. మీలాంటి మేధావుల మధ్య నేను బ్రతకలేను. ఎప్పుడో ఛస్తాను." గొంతు వణుకుతోంది.

"బై.. మీటింగ్ అయ్యాక మాట్టాడతాను." కట్ చేసాడు.

పెదవి కొరుక్కుని సణుక్కుంది. కళ్ళ లో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయ్. "ఛీ.. వెధవ జన్మ. చస్తే పీడాపోయె.." బయటికే అనుకుంది. పట్టలేని దుఃఖం. నిస్సత్తువ. కుకర్ విజిల్ వేసింది. వెళ్ళి విసురుగా స్టౌ కట్టి, కిచెన్ గట్టుమీదున్న చాపింగ్ బ్లాక్ మీద తరిగిన బీన్స్ చెత్తబుట్టలో విసిరేసింది. ఆమె కక్ష తీరలేదు. విసవిసా హాల్లోకి నడిచి సోఫాలో కూలబడి చేతుల్లో మొహం దాచుకుని ఏడవడం ప్రారంభించింది.

"... *అసంఘటిత రంగంలో ఉన్న ఈ కార్మికులందరినీ కూడా ఏకం చేసి వారి హక్కుల కోసం పోరాటం చేస్తోంది ఓ సంస్థ. నేషనల్ డొమెస్టిక్ వర్కర్స్ మూమెంట్...* " టీవీలో ఝాన్సీ గొంతు ఖంగుమంది. ఉలిక్కి పడింది సీమ. సోఫాలో వెనక్కి వాలి స్క్రీన్ మీద కనిపించిన అక్షరాల్ని చూసింది. "పనిమనిషి హక్కులు" పనిమనిషి..! టీవీ మ్యూట్ చేసి కళ్ళు తుడుచుకుంటూ మొబైల్ అందుకుని సంగీతకి కాల్ చేసింది.

"హెలో.. సంగీతా! ఏం చేస్తున్నావ్?"

"....."

"ఓ.. స్కూల్ పికప్ కా? సరే సరే.. ఏం లేదూ మెయిడ్ గురించి చెప్పాను కదా. ఎవరైనా దొరికారా అనీ.."

"....."

"సరే.. నువ్వొచ్చాక చెయ్."

నిస్త్రాణగా వాలిపోయింది. "ఆకలి! లంచ్ కి రానన్నాడు. వచ్చినా మాట్లాడడు. మాట్లాడితే గొడవవుతుంది. ఎందుకవుతోంది? నాదే తప్పా? నేనన్నదానిలో లాజిక్ లేదంటాడు. ప్చు .. పొగరు! ఎవరిక్కావాలి నేనెలా పోతే! అన్నిటికీ నేనే కారణమని నింద మాత్రం

వేస్తారు. పనిమనిషి మానేస్తే నాదా తప్పు?! నాకు నచ్చలేదు, మార్చేసాను. తప్పేముంది?" రిమోట్ అందుకుని టీవీ అన్ మ్యూట్ చేసింది.

" ..జం మొత్తం మీదా హక్కులనేట్వంటివి కొన్ని వర్గాలకు మాత్ర మే సంబంధించినవి కావు. హక్కు అనేది ప్రతి ఒక్కళ్ళకీ ఉంటుంది.. పనిమనుషుల హక్కులు, వేతనాలు.. వీటి గురించి మరిన్ని విషయాలు మాట్లాడుకునే ముందో విరామం." టాక్ షో సిగ్నేచర్ మ్యూజిక్ గట్టిగా వినిపిస్తోంది.

లేచి మేడ మీదకి నడిచింది. చల్లటి నీళ్ళతో మొహం కడుక్కుని తుడుచుకుంటూ లైట్ ఆన్ చేసి, హేండ్ మిర్రర్ లో బుగ్గల మీద పోర్స్, ముక్కు, కళ్ళ కింది లైన్స్ .. మొహం అటూ ఇటూ తిప్పి దీక్షగా చూసుకుంది. అద్దం ముందు నిలబడితే ఆమె మొహంలో ఏదో శాంతి! అద్దం బిగించిన అలమరలోంచి క్రీమ్ తీసుకుని బుగ్గలకి రాసుకుంది. నుదుటన ఉన్న స్టికర్ తీసేసి, వేరే డిజైన్ లో ఉన్న కొత్తది పెట్టుకుంది. జుట్టు చిక్కుతీసుకుని బటర్ ఫ్లై క్లిప్ తో వదులుగా బంధించింది. "నెయిల్ పాలిష్ మార్చాలి." చేతులు చూసుకుంటూ అనుకుంది. కాస్త మాయిశ్చరైజర్ తీసి చేతులకి మర్దన చేసుకుంటూ మెట్లు దిగుతూండగా మొబైల్ మోగుతున్న శబ్దం..

"చెప్పు సంగీతా.. వచ్చేశావా?"
"......"
"ఊ.. ఏదీ.. మూడో మెయిడే! ఊ.. ఊ.." అటు నుంచి వినిపించిన మాటలకి సీమ మొహం వాడిపోయింది. ఫోన్ పెట్టేసి కిచెన్ లోకి వెళ్ళి కుకర్ విప్పుతూ సణుక్కుంది.

"మూడో పనిమనిషి కాదే.. ఆరోది సీమా! నీకు గుర్తులేదేమో, రెండేళ్ళలో ఆరుగుర్ని మార్చావు. ఎవరూ చెయ్యనంటున్నారు. నీకు ఎవరూ నచ్చరు. మనకి మెయిడ్ లేనిదే గడవదని తెలిసినప్పుడు సర్దుకుపోవాలి కదా! ఇలాంటి విషయాలు వాళ్ళలో వెంటనే తెలుస్తాయి. ఎవరినడిగినా నాలుగు రోజుల్లో మానేసే చోట ఎందుకమ్మా అనేస్తున్నారు." సంగీత మాటలే చెవుల్లో గింగురుమంటున్నాయి.

"ప్రభుత్వం గుర్తించీ, విధివిధానాలు రూపొందించీ కార్మికులకి చట్టాలు, హక్కులూ ఇవ్వడమనేటువంటిది ఒక పెద్ద ప్రాసెస్. ఆ ప్రక్రియ అలా జరుగుతూనే ఉంటుంది. కానీ మార్పు రావాలీ అంటే అది మన నుంచీ మన ఇంటి నుంచీ..." సీమకి కంచంలో పెట్టుకున్న అన్నం తీసుకెళ్ళి టీవీ మీద గుమ్మరించాలనిపించింది. ఆ తరువాత శుభ్రం చెయ్యడానికి పనిమనిషి లేదుగా!

***

"వెడ్డింగ్ యానివర్సరీ, పిల్లాడి పుట్టినరోజూ రెండూ కలిపి కొట్టేస్తున్నావు కదా! ఖర్చు మిగులు" నవ్వాడు వంశీ.

లంచ్ కి బయటికెళ్ళి వచ్చేసరికి తనకోసం రిసెప్షన్లోనే ఎదురుచూస్తున్న నందుని కేబిన్ లోకి తీసుకెళ్తూ మొబైల్ లో అతను చెప్పిన డేట్ నోట్ చేసుకున్నాడు. నందూ వంశీ ఊరివాడే. ఓ మేన్యుఫేక్చరింగ్ కంపెనీలో సేల్స్ ఎక్జిక్యూటివ్ గా చేస్తున్నాడు. ప్రేమించిన పిల్లని తీసుకొచ్చి సాయం కావాలంటూ వంశీ ఎదుట నిలబడ్డాడు. అర్ధరాత్రి ఇంటి తలుపు కొట్టిన జంటని ఏమనాలో తెలియక తెల్లారే దాకా ఆలోచించి, వాళ్ళ పట్టుదల అర్ధమై పెళ్ళి చేయించాడు. “సరిగ్గా ఏడాది క్రితం అన్నమాట.. !” లెక్కవేసుకున్నాడు వంశీ చెయిర్ లో కూర్చుంటూ.

"ఎలా ఉంది మోహన?"

"బావుంది. దీపక్ తో సరిపోతోంది. సంగీతం పాఠాలు బాగా నడుస్తున్నాయ్. ఆల్ హేపీస్." నవ్వాడు నందూ.

ఓ క్షణం నందూ మొహాన్ని పరికించి చూశాడు వంశీ. "నిజంగానే సంతోషంగా ఉన్నాడీ అబ్బాయ్." అనిపించింది.

"సో.. లవ్ మేరేజ్ సుఖమంటావు." కదిపాడు వంశీ.

"అదేంటండీ అలా అడిగేసారూ? మేరేజ్ లో సుఖం ఎక్కడైనా ఉంటుందా? Be it arranged or love.." గలగలా నవ్వాడు నందూ.

"ఓ పెద్ద నిర్ణయం మీరే తీసుకున్నప్పుడు అన్ని విషయాల్లోనూ ఇద్దరూ బాధ్యత తీసుకుంటారు కదా!" సీరియస్ గా ఉంది వంశీ మొహం.

"అవి రెస్పాన్సిబిలిటీస్ తీసుకునేవారికండీ. షేరింగ్ అన్నివిషయాల్లోనూ కుదరనే కుదరదు. కడుపు చించుకుంటే కాళ్ళ మీద పడిందనీ.. మోహన ఇప్పటికి వంట నేర్చుకోలేదు. అది నా వంతే పడింది."

"సర్దుకుంటున్నారు కదా! అయినా ఆ పిల్ల "నగుమోము గనలేని.." అని ఒక్క కీర్తన పాడితే చాలదటయ్యా? వండాలా?" నిజాయితీగా మెచ్చుకున్నాడు వంశీ.

"ఊ.. మీకేం! అలాగే చెప్తారు. కోరి చేసుకున్నాను కనుక సర్దుకుపోతున్నాను. ఏది ఎలా ఉన్నా ఆఫీస్ నుండి వెళ్ళాక స్టౌ వెలిగించాలంటే నరకం వంశీగారూ! రోజూ బయటేం తింటాం? నేర్చుదామని ప్రయత్నించాను. చేతులు కోసుకుని, కాల్చుకుని.. గిన్నెలు మాడ్చి.. నా చేత ఎందుకొచ్చిందిరా బాబూ అనిపించేసింది. ప్రేమా, పాటలూ తిని బతకలేం కదండీ!" మళ్ళీ గలగల్లాడాడు.

"హ్మ్.. పాయింటే! పోన్లే.. నెమ్మదిగా వంటమనిషిని కుదిర్చేసుకోండి."

" అబ్బే లేదండీ. నాకు వంటొచ్చు. ఒక్కోసారి వండాలంటే విసుగే కానీ.. వండుతున్నంత సేపూ వెనక వెనకే చిన్న పిల్లలా తిరుగుతూ కబుర్లు చెప్తుంది. ఏం వండినా లొట్టలేస్తూ తిని మెచ్చుకుంటుంది. నేను వంటొక్కటే చేస్తాను. మిగిలిన పనంతా తనదే. ఇదో రకం కాలక్షేపం. అయినా ‘బాధే సుఖమన్న భావన రానీవోయ్’ అన్నారు కదండీ! మొత్తానికి మా ఆవిడకి దంతసిరి ఉంది." నవ్వాడు కల్మషం లేకుండా.

రెప్పవెయ్యకుండా ఓ క్షణం చూశాడు వంశీ. చూపు మరల్చుకుంటూ.. "అయితే నీ వంట రుచి చూడచ్చన్నమాట! ఇంట్లోనే అంటున్నావ్ కదా పార్టీ?" అడిగాడు.
"లేదులెండీ. మీకా భయం అక్కర్లేదు. ఇంట్లో అని ఎందుకన్నానంటే మీరెప్పుడూ మా ఇంటికి రాలేదు. పిలిచినది మిమ్మల్నీ, మా కజిన్ ఉన్నాడిక్కడ. వాళ్ళనీ. అంతే. పెద్ద హడావిడేం లేదు. ఫుడ్ బయట నుండే ఆర్డర్ చేసేస్తున్నాను." లేస్తూ చెప్పాడు నందూ. బయటిదాకా వచ్చి హేండ్ షేక్ ఇచ్చి సాగనంపాడు వంశీ.

కేబిన్ లోకి వస్తూనే సీమ కి కాల్ చేసాడు. రింగవుతోంది. నో ఆన్సర్. లేండ్ లైన్ కి చెయ్యబోయి నిద్రపోతూ ఉంటుందేమో అని ఊరుకున్నాడు. సాయంత్రం దాకా తలెత్తనివ్వని పని తాత్కాలికంగా ఆమె గురించి మర్చిపోయేలా చేసింది.

***

సన్నగా విజిల్ వేస్తూ వంశీ బైక్ పార్క్ చేసాడు. తాళం తీసుకుని లోపలికి వెళ్తూనే సోఫాలో నిద్రపోతున్న సీమ కనిపించింది. టీవీ మోగుతోంది. నల్లటి లెదర్ సోఫాలో ముడుచుకు పడుకున్న సీమ లైట్ల వెలుగులో మెరుస్తోంది. పచ్చని చాయ.. నీలిరంగు డ్రస్ లో మరింత అందంగా కనిపిస్తోంది. పక్కకి తిరిగి చేతిమీద తలపెట్టుకుని నిద్రపోతున్న భంగిమ ముచ్చటగా ఉంది. *"She sleeps like Miss.World!"* ఓప్రా షో లో ఐశ్వర్యని చూపిస్తూ అభిషేక్ అన్నమాటలు గుర్తొచ్చాయ్. లేప్టాప్ బేగ్ వర్క్ స్టేషన్ దగ్గర పెట్టి కిచెన్ లోకి వెళ్ళి మంచినీళ్ళు తాగి వచ్చాడు. ఆ అలికిడికి కూడా సీమ కి మెలుకువ రాలేదు. నెమ్మదిగా పక్కనే ఉన్న కుర్చీ దగ్గరకి లాక్కుని కూర్చుని చూస్తున్నాడామెనే.

ఎంతందం! ఇలాంటి అమ్మాయి మొహం చూస్తూ నిద్రలేవాలని ఎవడైనా కలలు కనేంత అందం! "నాకు చెల్లెలుంటే ఈ సీమ ని నీ కంట పడనిచ్చేదాన్ని కాదు. ప్చ్.. ఏం చేస్తాం! చూడవయ్యా వంశీ.. చిదిమి దీపం పెట్టుకోవచ్చు. ఇంజినీరింగ్ చదివింది. సంగీతం నేర్చుకుందట. నీకు నచ్చితే చెప్పు, మాట్లాడుతాను." వాళ్ళ మేనమావ కొడుకు పెళ్ళి ఫోటోల్లో సీమ ని చూపిస్తూ వదిన చెప్పిన మాటలు గుర్తొచ్చాయ్. మౌనంగా మొదలయిన తొలిరేయి ఆమెకు తను నచ్చలేదేమో అని బెంగపెట్టుకున్న క్షణం గుర్తొచ్చింది. రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ.. పుట్టింటిని వదిలిపెట్టిన బెంగలే అని కొన్నాళ్ళు , అత్తవారు నచ్చే కోడళ్ళెంతమందిలే అని మరికొన్నాళ్ళు , అపార్థం, అనుమానం ఈమె ఆభరణాలని మరికొన్నాళ్ళు .. అసలు సమస్యేంటో తెలియకపోవడమే సమస్య! mood swings, aggressive nature.. కొందరింతే అని సరిపెట్టేసుకోవడమే! కానీ...

"కొంప గుర్తొచ్చిందా?" నున్నటి నేల మీద గాజు వస్తువేదో భళ్ళున పగిలినట్టు..
"....ఊ.. ఇందాకే వచ్చాను. నిద్రపోతున్నావనీ.." ఉలిక్కిపడి కుర్చీలోంచి లేస్తూ చెప్పాడు.

"ఏం.. వెళ్ళి పోతున్నావేం? ఇంతసేపూ ఏం చూసావ్? బతికే ఉన్నానా, చచ్చానా అనా?"

"ఏం మాటలవి సీమా? దీపాలవేళ..!" నొచ్చుకున్నాడు.

"నా మాటేది బావుంటుంది కనుక? నేనెవరికి కావాలి కనుక.." ఉన్నట్టుండి వెక్కిళ్ళలోకి మారిన మాటలు.

వెనక్కి తిరిగి జాలిగా చూసాడు. "ఏం కావాలీమెకి..?" పక్కనొచ్చి కూర్చుని దగ్గరికి తీసుకోబోయాడు. అనునయంగా తన భుజాలను చుట్టిన చేతుల్ని విసిరికొట్టింది.

"ఇలా ఏడిస్తే నీ బాధ తీరుతుందంటే ఏడు.."

వెక్కిళ్ళ శబ్దం.. గుండెల్లో కెలుకుతున్నట్టూ..

"ఏం కావాలో చెప్పు. ఎక్కడికైనా వెళ్దామా? బయట తిని వద్దాం పద." బుజ్జగింపుగా అన్నాడు.

***

"నీకేం కావాలో, నువ్వెలా ఉండాలనుకుంటున్నావో ఆలోచించుకో. ఉద్యోగం చెయ్.. లేదా పక్కన పెట్టిన సంగీతం మళ్ళీ నేర్చుకో. నందూ వాళ్ళావిడ చెప్తూంటుంది కదా! అడగమంటే అడుగుతాను. అన్నట్టు ఆదివారం వాళ్ళ బ్బాయ్ పుట్టినరోజట. పిలిచాడు." కార్ కాలనీలోకి తిరిగే జంక్షన్లో సిగ్నల్ దగ్గర ఆగినప్పుడు చెప్పాడు.

మౌనంగా కూర్చుంది సీమ.

చేతిమీద చెయ్యి వేస్తూ చెప్పాడు. "నువ్వు అలా ఇంట్లోనే ఉంటే ఇలా డల్ గానే ఉంటుంది. బయటికి రా.. '

"నందూ అంటే.. అర్ధరాత్రి ఆ సానిదాన్నో ఎవర్తినో లేపుకొచ్చేసాడూ.. వాడేనా?"

"కాస్త సున్నితంగా మాట్లాడు సీమా. ఇష్టపడిన పిల్ల ఎవరైతే ఏం?" చిరాకుని అణుచుకుంటూ అన్నాడు.

"అలాంటి వాళ్ళ గడపలంట తిరగడం నీకు బావుంటుందేమో.. నాకు అసహ్యం."

"నువ్వు మారవు.." గొణుక్కున్నాడు.

"ఏం మారాలి? హా.. ఏం మారాలీ?? నువ్వెవరితో పడితే వాళ్ళతో స్నేహం చేస్తూంటే మీ అమ్మ ఊరుకుంటుందేమో.. నా వల్ల కాదు. ఆదివారం ఉదయం మా బాబాయ్ వాళ్ళింటికి వెళ్తున్నాం. వాళ్ళు ఇల్లు కట్టుకున్నాక మనం మళ్ళీ భోజనానికి వెళ్ళలేదని అంటున్నారు. బావుండదు. ఎవరితోనైనా మాట్లాడితే కాస్త స్టేటస్ చూసుకోవాలి. ఇలా అలగాజనంతో తిరగడం కాదు. అయినా సంగీతాలూ అవీ వాళ్ళకి పనికొస్తాయ్.. నీలాంటివాళ్ళని బుట్టలో వేసుకోడానికి. సంసారాలు చేసుకునే వాళ్ళకి కాదు. నేను నేర్చుకోవాలట...అదీ దాని దగ్గర!! అడ్డమైన...."

"తివిరి ఇసుమున తైలంబు తీయవచ్చు.. " ఇంటి ముందు కారాపుతూ దవడ కండరం బిగించాడు వంశీ.

***

ఆ రాత్రి మహతితో పాటూ మరో రెండు కళ్ళు star gazing కోసం మెలుకువగా ఉండాలని నిర్ణయించుకున్నాయ్. మహతి గలగలా చెప్తున్న కబుర్లన్నీ నవ్వుతూ ఆసక్తిగా వింటున్నాయ్.

"వంశీని రమ్మన్నాను. కుదరదన్నాడు. తనకి అంత ఇంటెరెస్ట్ లేకపోయినా నాకోసం పాపం ఓపిగ్గా తెల్లారేదాకా కూర్చునేవాడులే. ఎప్పుడో కిందటేడాది వాళ్ళింట్లో రెండురోజులున్నాను. అప్పుడు.." ఆపిల్ కట్ చేస్తూ చెప్పింది మహతి.

"వంశీ అంటే.. శంభుమూర్తి మేష్టారి ట్యూషన్ కి వచ్చేవాడూ? పాపం ఓ సారి కొట్టాను తనని. ఆ అబ్బాయే కదూ!"

***

ఇంకావుంది.

(రచయిత్రి బ్లాగు http://kothavakaya.blogspot.com/)

COMMENTS